

[Hans Tøft.]

administrationen i det hele taget kan virke tilfredsstillende ud fra en bredere samfundsbetragtning.

Af det, jeg her har givet udtryk for, vil det formentlig være fremgået, at jeg ikke finder det umiddelbart hensigtsmæssigt at gennemføre de forbedrede sagsbehandlingsregler i form af særlige bestemmelser rundt omkring i særlovgivningen. En sådan løsning tror jeg vil betyde, at der fortsat vil være en umotiveret forskel i den praksis, der vil danne sig inden for de forskellige forvaltningsområder. Vi vil ikke komme de ensartede regler ret meget nærmere, og denne spredte løsning vil endvidere samtidig betyde, at de gældende sagsbehandlingsregler for borgerne fortsat vil fremstå som uklare, uensartede og svært tilgængelige. Det vil fortsat være nødvendigt for borgeren enten at være i besiddelse af en særlig sagkundskab eller i modsat fald at søge hjælp andetsteds for nøjagtig at kunne præcisere sin retsstilling.

Den rigtige løsning vil efter vor mening være, at vi tager fat på den lovgivning, der giver borgerne den bedste retsstilling, en almindelig generel lov om proceduren i den offentlige forvaltning, en lov, der fastslår hovedprincipperne for en moderne sagsbehandling, en lov, der kan øge retssikkerheden for den enkelte borger, der kan skabe en større klarhed og ensartethed inden for forvaltningen til gavn for såvel dem, der arbejder i den offentlige administration, som dem, der er brugere af den, en lov, der i højere grad inddrager borgerne i den beslutningsproces, som vedrører dem, og som indeholder regler om en større kommunikationspligt, der kan fremme samspillet mellem borgerne og forvaltningen i overensstemmelse med de tanker, der i øvrigt præger den hjemlige debat om f.eks. nærdemokrati.

Ikke mindst disse spørgsmål beskæftigede ministeren sig også med i sit indlæg. Jeg er enig i, at der ligger mange gode tanker i den betænkning, som er fremkommet fra justitsministeriet, og hvis man skal komme med

en lidt kritisk bemærkning over for dette udvalg, så går den måske ikke så meget på indholdet, men nok så meget på den tidsmæssige faktor. Hvis vi skal nå nogle resultater og nå dem hurtigt, så tror jeg, det er nødvendigt, at vi får et udvalgsarbejde eller et kommissionsarbejde, om man vil, der arbejder i hvert fald lidt hurtigere end det udvalg, der nu har siddet i 9 år og drøftet spørgsmålet om begrundelse.

Om begrundelsespligten vil jeg i øvrigt sige, at jeg ikke føler mig sikker på, at det er det mest hensigtsmæssige, hvad udvalget foreslår. Hvis man tager udgangspunkt i retssikkerhedsgarantierne, må den løsning, som man har valgt i den norske forvaltningslov, være ikke så lidt mere indbydende også for et dansk forvaltningssystem.

Fru Nathalie Lind og også ministeren var inde på, at forslaget var en gentagelse af den norske ordning. Jeg ser ikke så stor en fare heri. Jeg ved, at der er stor forskel på alle landes retssystemer, men jeg ved også, at måske ikke mindst det danske og det norske forvaltningssystem er opbygget på en sådan måde, at der er endog meget, meget store lighedspunkter. Som juridisk studerende ved jeg, og justitsministeren ved som jurist, at de norske studenter oven i købet har læst efter en dansk forvaltningsret. Det siger lidt om, i hvor stor udstrækning der er ensartethed. Derfor tror jeg, vi kan bruge det norske forarbejde i vid udstrækning også i det forarbejde, vi skal have til en eventuel dansk forvaltningslov.

Hr. Poul Dam var inde på spørgsmålet om den lange tid, man havde været om arbejdet i Norge. Jeg tror også, man kan erfare en anden ting fra det norske arbejde. Jeg synes, det er karakteristisk at se, at netop det, der gav uenigheden i Norge, ikke var forvaltningsloven, ikke var den generelle lov om proceduren i den offentlige forvaltning, men derimod offentlighedsloven. Den har vi jo lykkeligvis gennemført herhjemme. Jeg synes, vi med stort udbytte kunne supplere de retssikkerhedsgarantier, der ligger heri, og som også ligger i ombuds-